

Arrest

nr. 261 902 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op X 1984 in het dorpje X (provincie Valle del Cauca). Na uw middelbare studies bent u eerst vrijwillig naar het leger gegaan, waar u van 2004 tot 2006 diende als gewoon soldaat. U heeft tijdens deze periode ook een korte opleiding genoten als militair verpleger. Vanaf 2006 bent u gestopt als militair en bent u beginnen werken als conciërge. Van 2012 tot oktober 2015 heeft u aan de universiteit van Pereira gestudeerd voor medische administratie. U ging na deze studie aan de slag als administratief medewerker bij

Medimas (een staatsinstelling inzake gezondheidszorg), waarbij u patiënten ontving en doorverwees. In 2018 volgde u nog een online cursus van drie maanden waardoor u daarna als auditeur aan de slag kon bij Medimas: u voerde controle uit op de facturatedienst. In mei 2019 nam u zelf ontslag bij Medimas omwille van de problemen die u in Colombia kende.

U had van 2008 tot einde 2018 een relatie met (...). Jullie hebben samen een zoontje: (...) (°22 september 2015).

In juli 2018 zou er op uw bureau een zekere Fabiola zijn langs gekomen en u gevraagd hebben of u geïnteresseerd was in het lenen van geld. Ze zou u 2 000 000 Colombiaanse peso's (circa 500 euro) kunnen lenen, hetgeen u binnen de 15 dagen diende terug te betalen met een interest van 10 procent. Omdat u dit geld goed kon gebruiken voor verbouwingen in uw huis zou u haar voorstel hebben aanvaard. U kreeg het geld meteen mee. Vijftien dagen later zou u het geld overeenkomstig de afspraak hebben overhandigd aan een zogenaamde 'cobrador' (ontvanger). Op 8 januari 2019 zou u tijdens de middagpauze zijn benaderd door twee mannen op een moto. Ze zouden u gezegd hebben dat u nog 8 000 000 Colombiaanse peso's diende terug te betalen. U zou hen gevraagd hebben wie zij waren. Zij zouden vervolgens hebben geantwoord dat zij namens Fabiola kwamen. U zou hierop gerepliceerd hebben dat u haar zou contacteren zodat u het misverstand kon aantonen. Toen u haar evenwel later telefonisch probeerde te contacteren, zou u hebben vastgesteld dat haar nummer niet langer in gebruik was. Twee dagen later zou u dezelfde twee mannen op de moto terug zijn tegengekomen. U zou hen gezegd hebben dat u het geld de volgende dag zou betalen. U had immers schrik gekregen en wilde het probleem definitief oplossen door hen tegemoet te komen inzake hun eisen. Op 11 januari betaalde u de 8 000 000 peso's. In mei 2019 nam u ontslag op uw werk. U had immers schrik gekregen en wenste deze mannen niet langer tegen te komen door naar uw werk te gaan. Eind oktober 2019 zouden dezelfde twee mannen naar uw huis zijn gekomen. Ze zouden u gezegd hebben dat u hen nog verder diende te blijven betalen. Toen u hen erop wees dat u hen niet langer kon betalen omdat u werkloos was, zouden ze u met de dood hebben bedreigd. Uw vrouw zou hierbij ook aanwezig geweest zijn. Zij zou naar de bovenverdieping gegaan zijn. Toen de mannen weg waren gegaan, zou zij heel erg boos op u geworden zijn. Ze zou u hebben verweten dat u aan de basis lag van al jullie problemen door in eerste instantie geld te lenen van een 'gota a gota'. Begin november 2019 zou u naar het lokaal politiekantoor zijn gegaan om aangifte te doen van hetgeen u was overkomen. Omdat u geen enkel fysiek bewijs had van wat u was overkomen, zou de politie geen proces-verbaal hebben willen opmaken. Toen u later die dag naar huis ging, zouden dezelfde twee mannen u aan uw huis hebben opgewacht. Ze zouden u ermee geconfronteerd hebben dat u naar de politie was gegaan en u zwaar beledigd hebben. Nadat ze weg waren gegaan, zou u naar uw geboortedorp zijn gegaan, waar u nog ongeveer twee maanden ondergedoken leefde. Vervolgens bent u op 7 februari 2020 met het vliegtuig via Spanje naar Frankrijk gereisd. Op 8 februari 2020 zou u vanuit Lyon met de auto naar België gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam.

Op 19 februari 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw werkbadge en uw rijbewijs. Bij DVZ legde u ook nog uw origineel paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. Zo moet worden vastgesteld dat u uw asielmotieven geenszins aannemelijk kon maken. U legde in de loop van uw asielprocedure een aantal belangrijke tegenstrijdige verklaringen af. Deze vaststelling, samen met de vaststelling dat u erg laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, doen sterk twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u pas op 19 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl u reeds op 8 februari 2020, dus meer dan een jaar eerder, in België was aangekomen. U werd erop gewezen dat van een asielzoeker wordt verwacht dat die zijn verzoek om internationale bescherming indient van zodra die zich in een ander land bevindt waar zijn leven niet langer in gevaar is en werd dan ook gevraagd waarom u zo lang heeft getalmd. U verwees in eerste instantie naar COVID 19 als reden voor uw laattijdige aanvraag. U lichtte toe dat u van plan was geweest om op 23 maart 2020 uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar door de lockdown zou dit zijn uitgesteld. U werd erop gewezen dat het zeker begrijpelijk is dat deze onverwachte situatie tot enige vertraging heeft geleid, maar u werd er ook meteen op gewezen dat dit nog niet kan verklaren waarom u meer dan één jaar heeft gewacht om uiteindelijk uw verzoek in te dienen. Toen u vervolgens antwoordde dat u heeft gewacht tot in januari 2021 om verdere stappen te zetten omdat toen het Coronavirus minder hard toesloeg, werd u erop gewezen dat na de eerste lockdown (dus na begin juni 2020) de situatie een tijdlang was genormaliseerd en dat er in het afgelopen jaar wel degelijk asielaanvragen bleven geregistreerd worden. U haalde nog aan dat u in eerste instantie heeft getracht uw leven te redden, maar dat u uw energie en tijd heeft gestoken in het zoeken naar werk eens u hier in België was. U liet vervolgens optekenen dat dit niet gelukt was aangezien u niet over verblijfsdocumenten beschikte. Na verloop van tijd zag u in dat het beter was om eerst een verzoek om internationale bescherming in te dienen om op die manier verblijfsdocumenten te bekommen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 11-22). Wat er ook van zij, het feit dat u meer dan één jaar heeft gewacht om asiel aan te vragen, doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw problemen in Colombia.

Vervolgens dient te worden gewezen op enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

In verband met de betaling van het geld op 11 januari 2019 verklaarde u het volgende: 'Ja het waren altijd dezelfde mannen op die moto. Twee dagen nadien nadat ik die 8 000 000 peso's had gegeven zijn ze opnieuw gekomen en ik heb ze in totaal drie keer gezien'. Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer u de twee mannen op de moto dan een derde keer terugzag, verwees u plots naar oktober 2019. U werd gewezen op uw eerdere antwoord op vraag 164, waarbij u het had over een contact met de mannen twee dagen nadat u hen had betaald (januari 2019). U verklaarde nu dat er wellicht een vergissing was gebeurd van de tolk en lichtte toe dat de feiten zich als volgt hadden afgespeeld: eerst zouden ze u op 8 januari hebben aangesproken in verband met de 8 000 000 peso's. Twee dagen later, dus op 10 januari 2019 zou u hen hebben teruggezien en hen gezegd hebben dat u Fabiola niet kon bereiken en dat u hen de volgende dag zou betalen. De volgende dag zou u hen effectief hebben betaald (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 163-171). Deze gewijzigde verklaringen van uzelf blijven eveneens onderling zeer tegenstrijdig aan elkaar. Immers blijkt dat u aldus vier contacten zou hebben gehad met deze twee mannen op hun moto en niet slechts drie zoals u eerder spontaan en uitdrukkelijk had laten optekenen. Bovendien verklaarde u later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud zelfs dat er naast het vierde contact met deze mannen in oktober 2019 nog een vijfde contact zou zijn geweest, meer bepaald begin november 2019 toen u terugkwam van het politiekantoor. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat er aldus vijf contacten zouden zijn geweest tussen uzelf en de twee mannen op de moto. Toen u later met uw tegenstrijdige verklaringen in verband met het aantal keren dat u de twee mannen op de moto had gezien werd geconfronteerd, ontkende u dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard dat er slechts drie contacten waren geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 184, 185, 188, 189). Dit alles roept ernstige vraagtekens op.

In verband met het vijfde contact tussen uzelf en de twee mannen op de moto dient verder nog te worden gewezen op volgende tegenstrijdige verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u twee à drie uur nadat u naar het politiekantoor was gegaan werd opgebeld door de mannen. Ze vroegen u hierbij waarom u naar de politie was gegaan en aangifte had willen doen (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u evenwel dat u persoonlijk door de mannen werd aangesproken toen zij u bij u thuis opwachtten op het moment dat u terugkeerde van de politie. U werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen. U ontkende bovengenoemde verklaringen voor de DVZ te hebben afgelegd. Deze verklaringen zijn nochtans klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie weergegeven. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat uw gehoor op de DVZ heel vlot was verlopen en dat u de tolk van de DVZ goed verstond (zie notities persoonlijk onderhoud, Check verklaringen DVZ). Het feit dat u dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste incident dat u zou zijn overkomen, doet verder ernstige twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u in mei 2019 ontslag heeft genomen op uw werk, zagezegd om de problemen die u had het hoofd te kunnen bieden. Nochtans moet uit uw verklaringen afgeleid worden dat u sinds januari op geen enkele manier contact, laat staan problemen, heeft gekend met de twee mannen. Het eerste contact dat u na januari 2019 met hen zou hebben gehad, zou pas in oktober 2019 zijn geweest. U werd aldus gevraagd waarom u in mei 2019 plots uw ontslag aanbood terwijl u toch eerder de indruk kon hebben dat de problemen definitief van de baan waren gelet op het feit dat er na de korte opeenvolgende contacten in januari 2019 een periode van vier à vijf maanden was gepasseerd zonder verdere incidenten. U haalde eerst aan dat u eigenlijk al in januari 2019 uw ontslag had willen bieden, dat u druk van uw vrouw ervoer en dat vijf maanden erg snel voorbij gaan. Uiteindelijk stelt u dat u ontslag had genomen omwille van de mentale problemen als gevolg van het trauma dat u had opgelopen door de incidenten in januari 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 173, 174). Deze uitleg is weinig overtuigend.

Verder is het opmerkelijk dat de twee mannen op de moto u in oktober en november 2019 opnieuw zouden hebben aangesproken en meer geld zouden hebben geëist, maar dat ze in beide gevallen geen concrete bedragen hebben genoemd en ook geen concrete eisen hadden over waar en wanneer u hen diende te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 175, 176 en zie ook vragen 203-205). Dit staat in schril contrast met de contacten in januari 2019, toen ze heel concreet een bedrag van 8 000 000 peso's zouden hebben geëist dat u hen binnen de maand diende te betalen. Dit is des te meer opmerkelijk aangezien zij bij het laatste contact u ermee confronteerden dat u naar de politie was gegaan om aangifte te doen tegen hen, waardoor men toch zou verwachten dat zij zich niet zo vaag zouden uitdrukken maar u integendeel onder druk zouden zetten met concrete financiële eisen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u enerzijds verklaarde een relatie te hebben gehad met (...) van 2008 tot einde 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 93), terwijl u anderzijds later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde dat de problemen in uw relatie zijn begonnen in de periode dat u problemen kende met de twee mannen op de moto. Volgens uw verklaringen begon dit echter pas in januari 2019 en toen zij u uiteindelijk in oktober 2019 bij u thuis zijn komen opzoeken, was dit de druppel voor uw vrouw. Nadat de twee mannen weg waren gegaan, zou er nog een felle discussie zijn ontstaan tussen u en uw vrouw (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 175-180 en 192). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegde, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt aangetast.

U verklaarde voorts geen contact met iemand uit Colombia te hebben opgenomen om na te gaan of er zich na uw vlucht uit het land eventueel nog feiten hebben voorgedaan met betrekking tot uw problemen. U werd erop gewezen dat dit opmerkelijk is gelet op het feit dat de twee mannen op de moto ook contact zouden hebben gehad met uw vrouw, meer bepaald bij het vierde contact in oktober 2019 en gelet op het feit dat u eerder had laten optekenen dat u schrik had voor uw zontje dat u naar Bogotá heeft laten overbrengen om hem daar in veiligheid te brengen. U verklaarde nu dat uw vrouw u heeft geblokkeerd en dat u verder niet wist wie u zou moeten contacteren om meer info te bekomen over de twee mannen die u hadden bedreigd. U voegde er wel aan toe dat u enkel met uw eigen moeder contact onderhield en bij haar zou hebben geïnformeerd naar eventuele onbekende of verdachte personen. Zij zou u telkens hebben gerust gesteld en gezegd hebben dat er geen problemen meer waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 194-196). Deze verklaringen van u, waarbij u initieel uitdrukkelijk liet optekenen met niemand contact te hebben gehad om u te informeren over uw problemen en u stelt dat u er enkel wel eens naar vroeg aan uw moeder, ondermijnen verder de ernst van uw problemen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij enige interesse zou betonen in het vervolg van zijn problemen en hij zich informeert over de stand van zaken teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u uw asielmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanspraak.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. Zo moet worden vastgesteld dat u uw asielmotieven geenszins aannemelijk kon maken. U legde in de loop van uw asielprocedure een aantal belangrijke tegenstrijdige verklaringen af. Deze vaststelling, samen met de vaststelling dat u erg laat in de tijd een verzoek om internationale bescherming indiende, doen sterk twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u pas op 19 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl u reeds op 8 februari 2020, dus meer dan een jaar eerder, in België was aangekomen. U werd erop gewezen dat van een asielzoeker wordt verwacht dat die zijn verzoek om internationale bescherming indient van zodra die zich in een ander land bevindt waar zijn

leven niet langer in gevaar is en werd dan ook gevraagd waarom u zo lang heeft getalmd. U verwees in eerste instantie naar COVID 19 als reden voor uw laattijdige aanvraag. U lichtte toe dat u van plan was geweest om op 23 maart 2020 uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar door de lockdown zou dit zijn uitgesteld. U werd erop gewezen dat het zeker begrijpelijk is dat deze onverwachte situatie tot enige vertraging heeft geleid, maar u werd er ook meteen op gewezen dat dit nog niet kan verklaren waarom u meer dan één jaar heeft gewacht om uiteindelijk uw verzoek in te dienen. Toen u vervolgens antwoordde dat u heeft gewacht tot in januari 2021 om verdere stappen te zetten omdat toen het Coronavirus minder hard toesloeg, werd u erop gewezen dat na de eerste lockdown (dus na begin juni 2020) de situatie een tijdlang was genormaliseerd en dat er in het afgelopen jaar wel degelijk asielaanvragen bleven geregistreerd worden. U haalde nog aan dat u in eerste instantie heeft getracht uw leven te redden, maar dat u uw energie en tijd heeft gestoken in het zoeken naar werk eens u hier in België was. U liet vervolgens optekenen dat dit niet gelukt was aangezien u niet over verblijfsdocumenten beschikte. Na verloop van tijd zag u in dat het beter was om eerst een verzoek om internationale bescherming in te dienen om op die manier verblijfsdocumenten te bekommen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 11-22). Wat er ook van zij, het feit dat u meer dan één jaar heeft gewacht om asiel aan te vragen, doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw problemen in Colombia.

Vervolgens dient te worden gewezen op enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

In verband met de betaling van het geld op 11 januari 2019 verklaarde u het volgende: 'Ja het waren altijd dezelfde mannen op die moto. Twee dagen nadien nadat ik die 8 000 000 peso's had gegeven zijn ze opnieuw gekomen en ik heb ze in totaal drie keer gezien'. Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer u de twee mannen op de moto dan een derde keer terugzag, verwees u plots naar oktober 2019. U werd gewezen op uw eerdere antwoord op vraag 164, waarbij u het had over een contact met de mannen twee dagen nadat u hen had betaald (januari 2019). U verklaarde nu dat er wellicht een vergissing was gebeurd van de tolk en lichtte toe dat de feiten zich als volgt hadden afgespeeld: eerst zouden ze u op 8 januari hebben aangesproken in verband met de 8 000 000 peso's. Twee dagen later, dus op 10 januari 2019 zou u hen hebben teruggezien en hen gezegd hebben dat u Fabiola niet kon bereiken en dat u hen de volgende dag zou betalen. De volgende dag zou u hen effectief hebben betaald (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 163-171). Deze gewijzigde verklaringen van uzelf blijven eveneens onderling zeer tegenstrijdig aan elkaar. Immers blijkt dat u aldus vier contacten zou hebben gehad met deze twee mannen op hun moto en niet slechts drie zoals u eerder spontaan en uitdrukkelijk had laten optekenen. Bovendien verklaarde u later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud zelfs dat er naast het vierde contact met deze mannen in oktober 2019 nog een vijfde contact zou zijn geweest, meer bepaald begin november 2019 toen u terugkwam van het politiekantoor. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat er aldus vijf contacten zouden zijn geweest tussen uzelf en de twee mannen op de moto. Toen u later met uw tegenstrijdige verklaringen in verband met het aantal keren dat u de twee mannen op de moto had gezien werd geconfronteerd, ontkende u dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard dat er slechts drie contacten waren geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 184, 185, 188, 189). Dit alles roept ernstige vraagtekens op.

In verband met het vijfde contact tussen uzelf en de twee mannen op de moto dient verder nog te worden gewezen op volgende tegenstrijdige verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u twee à drie uur nadat u naar het politiekantoor was gegaan werd opgebeld door de mannen. Ze vroegen u hierbij waarom u naar de politie was gegaan en aangifte had willen doen (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u evenwel dat u persoonlijk door de mannen werd aangesproken toen zij u bij u thuis opwachtten op het moment dat u terugkeerde van de politie. U werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen. U ontkende bovengenoemde verklaringen voor de DVZ te hebben afgelegd. Deze verklaringen zijn nochtans klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie weergegeven. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat uw gehoor op de DVZ heel vlot was verlopen en dat u de tolk van de DVZ goed verstond (zie notities persoonlijk onderhoud, Check verklaringen DVZ). Het feit dat u dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste incident dat u zou zijn overkomen, doet verder ernstige twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u in mei 2019 ontslag heeft genomen op uw werk, zogezegd om de problemen die u had het hoofd te kunnen bieden. Nochtans moet uit uw verklaringen afgeleid worden dat u sinds januari op geen enkele manier contact, laat staan problemen, heeft gekend met de twee mannen. Het eerste contact dat u na januari 2019 met hen zou hebben gehad, zou pas in oktober 2019 zijn geweest. U werd aldus gevraagd waarom u in mei 2019 plots uw ontslag aanbood terwijl u toch

eerder de indruk kon hebben dat de problemen definitief van de baan waren gelet op het feit dat er na de korte opeenvolgende contacten in januari 2019 een periode van vier à vijf maanden was gepasseerd zonder verdere incidenten. U haalde eerst aan dat u eigenlijk al in januari 2019 uw ontslag had willen bieden, dat u druk van uw vrouw ervoer en dat vijf maanden erg snel voorbij gaan. Uiteindelijk stelt u dat u ontslag had genomen omwille van de mentale problemen als gevolg van het trauma dat u had opgelopen door de incidenten in januari 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 173, 174). Deze uitleg is weinig overtuigend.

(...)

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u enerzijds verklaarde een relatie te hebben gehad met (...) van 2008 tot einde 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 93), terwijl u anderzijds later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde dat de problemen in uw relatie zijn begonnen in de periode dat u problemen kende met de twee mannen op de moto. Volgens uw verklaringen begon dit echter pas in januari 2019 en toen zij u uiteindelijk in oktober 2019 bij u thuis zijn komen opzoeken, was dit de druppel voor uw vrouw. Nadat de twee mannen weg waren gegaan, zou er nog een felle discussie zijn ontstaan tussen u en uw vrouw (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 175-180 en 192). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegde, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt aangetast.

U verklaarde voorts geen contact met iemand uit Colombia te hebben opgenomen om na te gaan of er zich na uw vlucht uit het land eventueel nog feiten hebben voorgedaan met betrekking tot uw problemen. U werd erop gewezen dat dit opmerkelijk is gelet op het feit dat de twee mannen op de moto ook contact zouden hebben gehad met uw vrouw, meer bepaald bij het vierde contact in oktober 2019 en gelet op het feit dat u eerder had laten optekenen dat u schrik had voor uw zontje dat u naar Bogotá heeft laten overbrengen om hem daar in veiligheid te brengen. U verklaarde nu dat uw vrouw u heeft geblokkeerd en dat u verder niet wist wie u zou moeten contacteren om meer info te bekomen over de twee mannen die u hadden bedreigd. U voegde er wel aan toe dat u enkel met uw eigen moeder contact onderhield en bij haar zou hebben geïnformeerd naar eventuele onbekende of verdachte personen. Zij zou u telkens hebben gerust gesteld en gezegd hebben dat er geen problemen meer waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 194-196). Deze verklaringen van u, waarbij u initieel uitdrukkelijk liet optekenen met niemand contact te hebben gehad om u te informeren over uw problemen en u stelt dat u er enkel wel eens naar vroeg aan uw moeder, ondermijnen verder de ernst van uw problemen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij enige interesse zou betonen in het vervolg van zijn problemen en hij zich informeert over de stand van zaken teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u uw asielmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker hoofdzakelijk zijn verklaringen herhaalt en wijst op de coronacrisis en de verschillende lockdowns ter verschoning van zijn late verzoek om internationale bescherming kan hij de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers verzoek om bescherming niet om redenen van overmacht zo laat werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Zoals de commissaris-generaal er terecht op wees in de bestreden beslissing is het zeker begrijpelijk dat de onverwachte situatie tot enige vertraging heeft geleid, maar dit kan niet volstaan ter verklaring waarom verzoeker meer dan één jaar heeft gewacht om uiteindelijk zijn verzoek in te dienen. Overigens was de situatie na de eerste lockdown (dus na begin juni 2020) een tijdlang genormaliseerd. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo vlug mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om bescherming aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen.

Verzoeker stelt voorts in het verzoekschrift dat er een misverstand is gerezen tijdens het interview en lijst vervolgens al de contactmomenten op die hij met de bendeleden heeft gehad. Verzoeker komt in totaal uit op zeven contactmomenten. Dit kan evenwel niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing, waarbij terecht kon worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot deze contactmomenten. Verzoekers verklaring komt de Raad over als een gekunstelde *post factum* verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verzoeker biedt echter geen enkele verklaring noch verschoning voor de in de bestreden beslissing gedane concrete vaststellingen.

Ook waar verzoeker erop wijst dat hij door ontslag te nemen zou kunnen ontsnappen aan de problemen, dat hij wel van plan was om in januari 2019 ontslag te nemen maar druk ervoer van zijn partner, dat de maanden tussen januari en mei 2019 snel voorbij zijn gegaan, dat hij hoopte dat de bende hem met rust zou laten, dat hij mentale problemen had gekregen waardoor hij niet eerder ontslag durfde nemen, herhaalt hij slechts zijn eerder afgelegde verklaringen. Dit volstaat echter niet om afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker sinds januari op geen enkele manier contact, laat staan problemen, heeft gekend met de bende. Het eerste contact dat hij na januari 2019 met hen zou hebben gehad, zou naar eigen zeggen pas in oktober 2019 zijn geweest. Verzoeker slaagt er niet in een valabele verklaring te bieden voor dit gegeven. Er was immers volgens verzoekers eigen verklaringen niets dat erop wees dat hij deze mannen nog te vrezen had en ontslag onafwendbaar werd en een noodzakelijk gegeven vormde om aan deze mannen te ontsnappen.

Waar verzoeker formeel stelt dat hij het heeft verklaard zoals de feiten zich hebben afgespeeld en dat dit aantoonde dat hij de waarheid spreekt, brengt de Raad in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Het is in de door verzoeker geschetste context bij het uitblijven van verdere problemen en incidenten niet aannemelijk dat verzoeker zomaar zijn ontslag indient. De stelling dat het perfect logisch en plausibel is dat verzoeker onder druk van zijn partner geprobeerd heeft om te blijven werken in de hoop dat de problemen met de bende zouden uitblijven, kan ook niet worden gevolgd ter verklaring van zijn ontslag in mei, gezien er zich geen problemen met de bende meer hebben voorgedaan.

Wat betreft de vaststellingen rond de relatie die verzoeker heeft gehad, laat hij kennen dat hij bedoelde dat hij een relatie heeft gehad tot eind 2019 en dat "*de melding dat de relatie eind 2018 werd beëindigd*" een vergissing moet zijn geweest. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoeker zich bedient van een *post-factum* verklaring, zonder enige valabele verklaring te bieden voor de gedane vaststelling.

Verzoeker verklaarde enerzijds een relatie te hebben gehad van 2008 tot einde 2018 (Notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 93), terwijl hij anderzijds later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde dat de problemen in zijn relatie zijn begonnen in de periode dat hij problemen begon te krijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 94) en dit verder situeerde in de maand januari (Notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 173). Volgens zijn verklaringen begonnen de problemen met de bende pas in januari 2019 en toen zij uiteindelijk in oktober 2019 bij hem thuis zijn komen opzoeken, was dit de druppel voor zijn vrouw. Met het argument dat hij een relatie heeft gehad tot eind 2019 en dat dit overeenstemt met zijn verklaring dat zijn partner zeer boos op hem was geworden nadat de bende bij hem thuis was langs geweest, kan hij dan ook niet overtuigen. Opnieuw dient te worden

vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt, die hij niet op afdoende en valabele wijze weet te verschonen of te verklaren.

Waar verzoeker opnieuw aangeeft dat hij zijn ex-vrouw niet meer kan bereiken en dat hij contact heeft met zijn moeder en haar vraagt of zij iets verdacht heeft opgemerkt gaat hij volstrekt voorbij aan de zeer genuanceerde motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde immers geen contact met iemand uit Colombia te hebben opgenomen om na te gaan of er zich na zijn vlucht uit het land eventueel nog feiten hebben voorgedaan met betrekking tot zijn problemen.

Pas nadat hij erop werd gewezen dat dit opmerkelijk is gelet op het feit dat de twee mannen op de moto ook contact zouden hebben gehad met zijn vrouw, meer bepaald bij het vierde contact in oktober 2019 en gelet op het feit dat verzoeker eerder had laten optekenen dat hij schrik had voor zijn zoontje die hij zelfs naar Bogotá heeft laten overbrengen om hem daar in veiligheid te brengen, verklaarde hij dat zijn vrouw hem heeft geblokkeerd en dat hij verder niet wist wie hij zou moeten contacteren om meer info te bekomen over de twee mannen die hem hadden bedreigd, hetgeen meteen niet in overeenstemming is met zijn volgende verklaring met name dat hij enkel met zijn eigen moeder contact onderhield en bij haar zou hebben geïnformeerd naar eventuele onbekende of verdachte personen. Dergelijke verklaringen ondermijnen wel degelijk de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij enige interesse zou betonen in het vervolg van zijn problemen en hij zich informeert over de stand van zaken teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten.

De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermings-status worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker sinds 2004 tot een tweetal maanden voor zijn vertrek uit Colombia in Pereira, in het departement Risaralda woonde.

Verzoeker verklaarde ook gedurende een tweetal maanden vlak voor zijn vertrek in zijn geboortedorp Alcala in het departement Valle del Cauca ondergedoken te hebben geleefd (Notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 193; Verklaring DVZ, vraag 5), terwijl hij ook nog te kennen gaf dat hij vanaf 26 januari 2020 tot zijn vertrek op 27 februari 2020 in Bogota verbleef (Verklaring DVZ, vraag 10), waardoor Pereira in het departement Risaralda beschouwd wordt als de regio waar verzoeker leeft en het risico dat hij loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoordeeld wordt.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in Pereira en het departement Risaralda geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in verzoekers regio van herkomst, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekers betoog over zijn persoonlijke omstandigheden is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2  van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF